

LAUREN BLAKELY

INELUL
CU
diamant

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

DESPRE...

Nu doar mișcarea valurilor contează, doamnelor. Cu siguranță, importantă e și MĂRIMEA vaporului.

Iar eu funcționez la turație maximă. De fapt, am TOT ce-mi trebuie. Un corp beton, un creier bun, bani proprii și o sculă mare.

Poate vă imaginați că sunt un nesimțit. Asta s-ar putea crede, nu-i așa? Sunt sexy ca un zeu, bogat ca un magnat, isteț ca dracu' și bine dotat fizic.

Și știți ce? Nu cred că ați mai auzit până acum o poveste ca a mea. Sigur, poate că sunt un playboy, așa cum scriu tabloidele din New York. Dar eu sunt playboyul de treabă. Ceea ce mă face unic.

Singura problemă e că tata vrea să mă potolesc puțin. Avem niște investitori conservatori în oraș, care vor să-i cumpere magazinul de bijuterii de pe Fifth Avenue, așa că are nevoie nu doar ca eu să-mi țin gura, ci să și par genul de băiat serios și la locul lui. În regulă. Pot să fac asta pentru tata. La urma urmei, lui trebuie să-i mulțumesc pentru bijuteriile familiei. Așa că o rog pe prietena mea cea mai bună și parteneră de afaceri să facă pe logodnica mea săptămâna următoare. Charlotte acceptă imediat. Are și ea motivele ei să spună „da” atunci când o rog să poarte inelul ăsta cu diamant.

Și nu după mult timp, toată înșelătoria asta pentru public se metamorfozează într-o totală lipsă de prefăcătorie în dormitor, atunci când o duc pe noi culmi ale fericirii între cearșafuri, de vreme ce scoate țipetele alea

LAUREN BLAKELY

orgasmice, care o fac să tremure, iar geamurile încep să zăngănească. Fiindcă ea nu se poate preface deloc.

Iar eu, se pare, nu pot să mă prefac că nu simt cu adevărat ceva pentru ea.

În ce naiba m-am băgat, cu... inelul ăsta cu diamant?

Această carte îți este dedicată ție, Helen Williams, pentru ziua în care ți-am dat un mesaj și te-am întrebat dacă poți face un R să arate ca un C. Ție ți-a ieșit perfect, Helen, și din acest motiv există acum această carte. Și, ca întotdeauna, dragii mele prietene Cynthia.

OKZONE

Prolog

Am o sculă dată naibii.

Dar nu mă crede pe cuvânt. Gândește-te doar la toate realizările sale.

Mai întâi, să începem cu ce e evident.

Mărimea.

Sigur, unii oameni ar putea spune că mărimea nu contează. Știți ce spun eu? *Oamenii ăștia mint.*

Nu vrei un diamant mititel pe deget, când poți să ai unul de trei carate. Nu vrei o hârtie de un dolar, când poți avea una de o sută. Și nu vrei să călărești un ponei minuscul, când poți să urci pe o sculă colosală la un rodeo al plăcerii.

De ce? Pentru că mai mare înseamnă mai bun. E mult mai distractiv. Întreabă orice femeie care a trebuit să rostească vreodată îngrozitoarele cuvinte: „A intrat?”

Pe mine n-a trebuit să mă întrebe așa ceva nicio femeie.

Probabil că deja vă întrebați: cât de mare e, de fapt? Hai să fim serioși. Un gentleman nu dă din casă. Poate că fut eu ca un zeu, dar tot un gentleman rămân. Îți deschid ușa înainte să-ți desfac picioarele. Îți țin haina, îți plătesc cina și te tratez ca pe o regină în pat, și nu numai.

Dar înțeleg ce zici. Vrei să ai o imagine în minte. O reprezentare în centimetri care să-ți lase gura apă.

În regulă. Imaginează-ți asta. Gândește-te la scula visurilor tale; a mea e mai mare.

Să trecem la aspect. Să fim serioși. Unele scule sunt urâte cu spume. N-o să analizez motivele pentru care se întâmplă asta. Știi care sunt, iar când vine vorba de cel mai bun atu al meu, nu vreau să te gândești decât la cuvintele astea: lungă, groasă, netedă, tare. Dacă maestrul Renașterii ar fi făcut sculpturi de scule, a mea ar fi fost modelul pentru toate.

Dar, sincer acum, nimic din toate astea n-ar conta dacă scula mea n-ar avea cea mai importantă calitate dintre toate.

Performanța.

La urma urmei, scula unui bărbat ar trebui să se măsoare după numărul de orgasme pe care le oferă. Nu vorbesc de ceea ce-ți faci singur cu mâna. Asta înseamnă să trișezi. Vorbesc despre orgasmele care fac o femeie să-și arcuiască spatele, să-și strângă degetele de la picioare, să-i zăngănească ferestrele... Să i se zguduie lumea din temelii.

Câtă plăcere a oferit scula mea? Nu dau din casă, dar vă spun doar atât. Scula mea are numai rezultate excelente.

De-asta e îngrozitor că trebuie s-o trag pe dreapta.

Capitolul 1

Bărbații nu înțeleg femeile.

Așa e viața.

Bărbați ca tipul ăla.

Tipul ăla din colțul barului meu. Stă cu cotul pe tejgheaua de metal, adoptând o poziție de genul *ia uite ce relaxat și cool sunt eu*. Își mângâie mustața lungă și răsucită și se poartă de parcă ar fi cel mai bun ascultător din lume în timp ce stă de vorbă cu o brunetă sexy, cu ochelari cu rame pătrate de culoare roșie. Dar ideea e că, de fapt, se holbează la balcoanele ei.

Sigur, bruneta are sâni mișto. Și când spun „mișto”, mă refer la faptul că sunt absolut imenși.

Dar pe bune, acum.

Ochii ei sunt mai sus. Și trebuie să te uiți în ei, altfel femeia o să-și ia picioarele la spinare.

Termin de turnat bere pentru unul dintre clienții noștri obișnuiți, un om de afaceri care vine pe aici o dată pe săptămână. Arată de parcă ar spune *am un șef nasol fiindcă mă pune să călătoresc*, așa că, cel puțin, îl pot ajuta când vine vorba de băutură.

— Asta e din partea casei. Noroc, îi zic, întinzându-i paharul.

— Cea mai bună veste pe care am primit-o toată ziua, spune el cu o ușoară tresărire a buzelor, înainte

să dea peste cap jumătate de pahar și să trântescă pe tejghea un bacșiș de trei dolari. Mișto. Barmanii de aici, care depind de bacșișuri, or să aprecieze. Dar Jenny a trebuit să plece mai devreme, pentru că sora ei avea un fel de criză, așa că am eu grijă de ultimii clienți, în timp ce partenera mea de afaceri, Charlotte, se ocupă de contabilitate.

În clipa în care Mustăciosul se apleacă spre Oche-laristă, ea se retrage, scutură din cap, își ia poșeta și se îndreaptă către ieșire.

Da. Aș putea să fiu ghicitor dacă specialitatea mea ar fi aceea de a prezice când un bărbat ar putea avea succes și când nu. Cel mai adesea, șansele nu sunt deloc în favoarea tipului, pentru că face cele mai frecvente greșeli pe care, în general, bărbații le comit într-un bar. Cum ar fi aceea că, vrând s-o agațe, începe o conversație cu o replică stupidă. „*Crezi în dragoste la prima vedere, sau trebuie să mai trec o dată pe lângă tine?*”, sau „*Bună, am un prezervativ și, din păcate, expiră peste două ore. Ce zici, profităm de el?*” Da, nici mie nu mi-a venit să cred. Sau de greșeala asta ce zici? Tipul cu ochi alunecoși, care nu se poate abține să nu se uite după alte femei. Cui i s-ar părea flatant așa ceva?

Însă cel mai grav păcat într-un bar e să *presupui*. Să presupui că vrea să stea de vorbă cu tine. Să presupui că o să vină cu tine acasă. Să presupui că o poți săruta fără permisiunea ei.

Știi ce se spune că se întâmplă atunci când presupui ceva.

Dar eu?

Uită-te la diploma mea. Am avut dublă specializare, una în finanțe și cealaltă în limbajul corporal al femeilor – și am absolvit *summa cum laude*. Sunt un bărbat cu o viziune enciclopedică asupra femeii, pot s-o

înțeleg și să-i ofer ce vrea. Am dobândit o abilitate desăvârșită în acest limbaj – descifrez indicii și gesturi.

Ca acum.

Charlotte tastează de zor la laptop și își mușcă ușor colțul buzei, concentrată. Traducerea: *Sunt pe val, așa că nu mă deranja, sau îți trag un pumn în figură.*

OK, fie. Nu e genul care să-ți tragă un pumn în figură. Dar ideea este că transmite acel „Nu mă deranja” scris cu litere mari și clare.

Mustăciosul însă nu citește, nu vorbește și nu scrie în Limbajul Femeilor. Se plimbă pe lângă bar, pregătindu-se să acționeze. Crede că are o șansă cu ea.

Din locul în care stau, în spatele barului, ștergând pahare, îl aud practic cum își drege glasul și se pregătește să o salute pe Charlotte.

Înțeleg de ce omului i s-a pus pata pe prietena mea cea mai bună. Charlotte e o zeiță de cel mai înalt rang. În primul rând, are părul blond și ondulat, asortat la cei doi ochi căprui și adânci ai ei. Majoritatea blondelor au ochii albaștri, așa că Charlotte primește puncte bonus pentru combinația fatală care te lovește în mod neașteptat și absolut.

În al doilea rând, are un fantastic simț al umorului sec.

În plus, e foarte isteată.

Dar Mustăciosul nu știe ultimele două lucruri. El conștientizează doar că e superbă, așa că are de gând să-i dea bătaie. Apucă scaunul de lângă ea și îi zâmbește larg, cu toți dinții. Ea tresare, uimită că tipul ăsta tocmai i-a invadat zona de lucru, în care ea pare că și-a pus ochelarii de cal.

Charlotte știe să se descurce singură. Dar am făcut un pact acum mult timp, pe care l-am reînnoit atunci

când am început împreună afacerea cu barul. Atunci când oricare dintre noi va avea nevoie de o iubită sau de un iubit fals ca să scape cu grație dintr-o situație dificilă, am jurat că vom interveni, comportându-ne ca atare. E un joc pe care-l jucăm din facultate și funcționează de minune.

Funcționează și pentru că Charlotte și cu mine nu am putea fi niciodată un cuplu adevărat. Am prea multă nevoie de ea ca prietenă și, după cât de des a râs cu mine sau mi-a plâns pe umăr, îmi dau seama că și ea are nevoie de mine. Ceea ce este încă un motiv pentru care tactica asta pare să fie strălucită – amândoi știm că nu vom fi niciodată mai mult decât amici.

Dau ocol barului și mă îndrept spre Charlotte, exact în momentul în care Mustăciosul ajunge la ea și își spune numele, apoi o întreabă cum o cheamă.

Mă apropiu de Charlotte și îmi lipesc o mână de curbura spatelui ei, semn că e a mea. Semn că eu sunt cel care pune mâna pe corpul ăsta, care își trece degetele prin părul ei și care o privește în ochi. Aplec capul într-o parte și îi arăt Mustăciosului, cu cel mai larg și mai stupid zâmbet, că eu sunt norocosul care o ia acasă în scenariul ăsta.

— Numele logodnicei mele e Charlotte. Încântat. Eu sunt Spencer, rostesc și îi întind mâna.

Tipul strâmbă din nas ca un iepure, înțelegând că în seara asta tocmai a dat greș din nou.

— Seară bună, mormăie el și țâșnește pe ușă afară.

Charlotte îmi face semn cu bărbia și dă din cap aprobator.

— Ia te uită. Căpitanul Logodnic în acțiune, rostește, plimbându-și o mână pe brațul meu și strângându-mi bicepsul. Eu nici nu l-am văzut când s-a apropiat.

— De-asta mă ai pe mine. Am ochi peste tot, o asigur, în timp ce încui ușa din față.

Barul e gol acum. Suntem doar noi doi, ca în atâtea alte seri când vine ora închiderii.

— Și de obicei ochii ăia scanează de jur împrejur, în căutarea vreunei femei disponibile, zice ea, aruncându-mi o privire care spune *te cunosc atât de bine*.

— Ce pot să zic? Îmi place să-mi antrenez ca lumea ochii – cum fac și cu restul corpului, îi răspund, bătându-mă pe abdomenul plat ca o scândură.

Charlotte începe să caște.

— Du-te la culcare, îi spun.

— Și tu ar trebui să te duci. Stai. Probabil ai o întâlnire.

Nu e prea departe de adevăr. De obicei am.

Luna asta am cunoscut o gagică a-ntâia la sală. S-a antrenat din greu, apoi s-a antrenat și mai bine cu mine, atunci când am răsturnat-o peste spătarul canapelei din apartamentul meu. Mi-a scris a doua zi, spunându-mi că o dor coapsele și că i-a plăcut la nebunie. A zis că, dacă ajung vreodată în Los Angeles, să o caut, fiindcă vrea să mă călărească din nou.

Sigur că vrea. După ce ai încercat *filet mignon*, nu vrei să te mai întorci la paste cu carne semipreparate.

I-am salvat numărul. Nu se știe niciodată, nu? Nu-i nimic rău atunci când doi adulți se simt bine într-o noapte, iar a doua zi dimineață pleacă în direcții diferite, cu un pas mai vioi datorită orgasmelor multiple pe care și le-au oferit unul altuia.

Așa ar trebui să fie. Prima regulă a întâlnirilor amoroase este asta – întotdeauna oferă-i plăcere femeii măcar o dată, ideal ar fi încă o dată, înainte să-ți vezi de tine. Următoarele două sunt la fel de simple – nu te atașa

și nu te comporta niciodată ca un papițoi. Eu mă iau după propriile reguli, care până acum mi-au făcut viața frumoasă. Am douăzeci și opt de ani, sunt singur, bogat, sexy și, pe deasupra, un gentleman. Nu-i nicio surpriză când mi-o trag.

Dar în seara asta, scula mi-e trasă pe dreapta. Ne culcăm devreme.

Scutur din cap ca răspuns la întrebarea lui Charlotte și continui să șterg tejelele.

— Nu, la șapte jumate iau micul-dejun cu tata și cu un tip căruia încercă să-i vândă magazinul. Trebuie să fiu proaspăt și pregătit să impresionez.

Charlotte îmi arată ușa.

— Du-te și fă-ți somnul de frumusețe, Spencer. Închid eu.

— Nu prea cred. Am venit să-i țin locul lui Jenny. Tu pleacă acasă. Îți chem un taxi.

— Știi că locuiesc în New York de cinci ani, da? Știu cum să chem un taxi noaptea târziu.

— Iar eu știu foarte bine cât de independentă ești. Dar nu-mi pasă. Te trimit acasă. Orice faci aici poți să faci și în apartamentul tău, îi spun și arunc cârpa de spălat vase în chiuvetă. Stai. Nu te temi că Bradley, Boul Bălții, se plimbă prin hol și o să încerce să-ți ofere flori la ora asta din noapte?

— Nu. De obicei își planifică scuzele în timpul zilei, printr-o momeală. Ieri mi-a trimis un urs de pluș de un metru înălțime, care ține în brațe o inimă roșie de satin pe care scrie „Iartă-mă”. Ce naiba să fac cu așa ceva?

— Să i-l trimiți înapoi. La birou. După ce scrii cu ruj roșu, pe inima de satin, „NU”.

Fostul iubit al lui Charlotte e un nesimțit de top, clasa întâi, și nenorocitul n-o să reușească să se împace în veci cu ea. Ridic o mână.

— Stai. Există vreo șansă ca ursul ăsta să aibă un deget mijlociu?

Charlotte râde.

— Asta chiar că e o idee bună. Mi-aș dori doar să nu afle tot blocul care-i viața mea.

— Știu. Mi-aș dori să nu fii nevoită să mai dai ochii cu el în vecii vecilor.

Îi chem un taxi, o pup pe obraz și o trimit acasă. După ce închid, mă duc la apartamentul meu din West Village – situat la etajul șase într-o clădire grozavă, placată cu gresie brună, cu o terasă de la care văd tot sudul Manhattanului. Perfect într-o noapte de iunie ca asta.

Îmi arunc cheile pe măsuta de la intrare și mă uit prin cele mai recente mesaje de pe telefon. Râd atunci când descopăr că sora mea, Harper, mi-a trimis o fotografie dintr-o revistă de scandal, una de acum câteva săptămâni, cu mine și cu femeia sexy de la sală în oraș. Se pare că e instructoare de fitness pentru vedetele dintr-un *reality-show*. Iar eu sunt „cunoscutul playboy de New York City” – același apelativ pe care l-a folosit revista și luna trecută, atunci când la deschiderea unui restaurant în Miami am fost văzut cu o nouă *chef* atrăgătoare.

În seara asta însă sunt băiat cuminte.

Mâine, nu promit nimic.